

Doğanın diliyle yaşam

ESRA ALIÇAVUŞOĞLU

Çalışmalarını 1985 yılından bu yana Helsinki'de sürdüren **Melek Mazıcı**'nın son yapıtları İstanbul Galerî Nev'de sergileniyor.

Yapıtlarında organik formları, çiçekleri ve manzaraları kullanan sanatçı, kadın ve insan olarak kendini anlatmanın aracı olarak görüyor bütün bunları. Yaşamsal deneyimlerini, doğanın dilinden yararlanarak anlatmayı yeğleyen sanatçı, bunları bilinçaltına yaptığı yolculuklarla destekliyor.

Melek Mazıcı'nın yıllardır yaşamını Finlandiya'da sürdürüyor olması her ne kadar kuzeyli kimliğini vurgulasa da, Doğu'dan edindiği deneyimler resimlerinin vazgeçilmez öğelerini oluşturuyor.

4 Mayıs'a dek sürecektir olan sergi, carborundum ve fotopolimer gravür tekniklerinden oluşuyor. Mazıcı'nın şu günlerde Galerî Nev'le eş zamanlı bir sergisi ise Estonya'da izleyicilere sunuluyor.

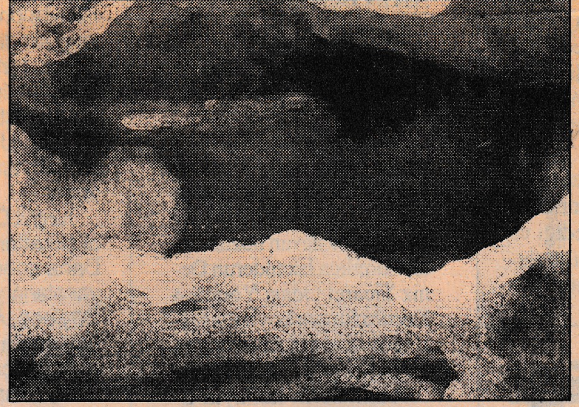
Mazıcı ile resimleri üzerine konuştuk.

- Daha önce sergilenen yapıtlarınızda doğayla bağlantı daha göze çarpıcıydı. Bu sergide bu bağın silinmediğine, ancak daha soyutlaştığına tanık oluyoruz...

MELEK MAZICI-Önceleri doğaya daha dar bir açıdan bakıyordum. Şimdilerde ise bu bakış açısının genişlediğini düşünüyorum ben de. Bu işlerimde de yine çiçeklerim var. Ama ben bunları çiçek olduğu için yapmıyorum. Onlar sadece benim anlatmak istediğim şeylere aracılık ediyorlar. Birer sembol olarak kullanıyorum onları.

- Çalışmalarınızı çektiğiniz fotoğraflarla destekliyorsunuz ve onları da izleyicilere sunuyorsunuz. Fotoğraf-gerçeklik- ve hayal gücü nerede buluşuyor?

Bu sergide peyzajlar ağırlıkta. Beynimdeki soyut peyzajlar ve çektiğim fotoğraflar bir bütün aslında. Bunları birbirinden ayırmıyorum. Bu resimleri yaparken de, fotoğrafı çekerken de ben varım. Gravürlerin yanındaki fotoğraflar, peyzajların içindeler... Bazen dolaşırken farkına varamadığımız görüntüler, beynimiz tarafından kaydediliyor. Atölyeye döndüğüm zaman, gördüğüm şeylerin ve beynimdekilerin resimlerini yapıyorum. Fakat neyi yaptığımı yine bilmiyorum. İşler bittiğinde ve fotoğraflara baktığımda bunların benim beynimdeki peyzajlar

Baharda Nehrin Yeşilliği, 1998.

olduğunu anlıyorum.

- Japonya seyahatinizin çalışmalarınıza ne gibi etkileri oldu?

Japonya'nın doğası çalışmalarımı son derece etkiledi. Finlandiya'da da doğanın içinde yaşıyorum. Ancak farklı bir yere gittiğinizde edindiğiniz izlenimler çok önemli. Japonya seyahatinden sonra yaptığım çalışmaların büyük bir hızla ortaya çıkması bunu gösterdi bana.

- Doğanın anlatmak istediklerinize aracı olduğunu çok sık vurguluyorsunuz...

Doğayı bire bir resmetmiyorum asla. Doğa benim için psikolojik bir araç. İçini ben dolduruyorum, kendimi anlatıyorum. Yaptığım çalışmaların psikolojik durumumla direkt ilişkili olduğunu söyleyebilirim. İşlerim özel olduğu kadar genel de. Herkes farklı alanlarda deneyimlerini ortaya koyuyor, ama ortak bir payda da bulduğumuzu düşünüyorum. İki insanın deneyimleri arasında çok büyük bir fark olmadığını düşünüyorum. Genelde olmasa da detayda farklılıklar var sadece. Resimlerim, mutlaka bazı insanlara kendileriyle ilgili özel anları çağrıştırıyordur. Ama bunları kendiminkilerden farklı görmüyorum. Dünyanın neresinde yaşırsan yaşa, hangi kültür-

den gelirsene gel, deneyimlerimiz üç aşağı beş yukarı aynı.

- Doğanın içindeki ritmi resimlerinizde de yansıtmayı amaçlıyor musunuz?

Doğanın içinde olağanüstü bir ritim ve denge var. Doğayı kaynak olarak aldığınızda büyük bir risk altında olduğunuzu anlıyorsunuz. O ritmi yakalayamama endişesi duyuyorsunuz. Bu ritme kendinizi nasıl dahil edebileceğinizi düşünüyorsunuz. İkisini dengelemek gerçekten güç...

- Figürün de sizin için önemli olduğunu biliyoruz...

Önceleri figür kullanırken korkuyordum. Artık 40'larına gelmiş her kadın gibi daha cesaretliyim bu konuda. Artık figür kullanıyorum. Eğer duygularımı resmediyorsam, kendimi de resme katmalıyım diye düşünüyorum. Artık yapan ve gözleyenin yanı sıra biçim olarak da yer almaya çalışıyorum bazı çalışmalarımda.

Mazıcı'nın sergisi İstanbul Galerî Nev'de.